

A PROPÒSIT DELS «POEMES D'ABISSÍNIA»

Ha plogut molt insistentment una pluja intempestiva de mesos de juliol, d'ençà que vaig conèixer l'Albert.

La millor notícia, pel que fa a l'àmbit de la vocació (en aquestes quatre ratlles deixarem de banda, en la mesura que sigui possible, les nostres intimitats), és que segueix escrivint. A part del destí, o de la mala baba còsmica, aquí també hi juga un paper important la perseverança, la certesa que aquest és el camí a seguir. Allà on altres hem desertat, en virtut de només nosaltres sabem quina mena de subterfugis (com ara fer poesia en viu, escriure poesia automàtica i esperar la visita de les muses, entre altres vel·leitats juvenils, i de més ganàpia també, que ara no em vénen al cap), ell ha continuat, ha tirat endavant, però no pas impassible, sinó amb les ferides, algunes d'obertes, altres de cicatritzades, dels destrets que l'han desolat i ha vençut, ara sí ara també, avui tu demà jo.

Aquest treball de recopilació (una fita finalment assolida, i vull suposar que cada vegada menys provisionalment tancada, perquè l'Albert es pugui dedicar als nous reptes que vulgui emprendre), l'hem d'entendre com un homenatge i com un desafiament. Que hagi estat lligament covat i que formi part d'un projecte de joventut no li treu cap mèrit, sinó al contrari. La seva edició no neix en cap cas de l'autocomplaença, tot i que els seus amics la puguem rebre com un regal (per tant, la complaença serà nostra), sinó de l'exigència, que al cap i a la fi farà que sigui un regal encara més exclusiu.

Tot just m'acabo d'empescar, a propòsit d'aquest esdeveniment, una teoria particular sobre la manera com entenc la poesia, i la intentaré expressar aquí, tot i que en això de pontificar no em sento gens còmode (ni tan sols goso fer d'escolanet). Considero que hi ha un tipus de poesia que és aèria: els versos de l'àliga (de precisió rítmica, fets amb ofici, pletòrics de sentit i sentiment) i els versos de l'àngel (espontanis, fets amb una inspiració sostinguda, més enllà de l'espurna del primer moment, que commouen). Després n'hi ha una altra, de poesia: la dels empleats, la dels subalterns. Pot arribar a ser enginyosa. Els autors d'aquests altres versos s'han llogat la ploma i el temps i,

per això, ja no els pertanyen. Bé, si voleu un tast de poesia aèria, aquí en teniu un cabàs.

No m'agradaria que aquest escrit semblés fet per encàrrec, ni tan sols un poema de casament per a la núvia. Tampoc, però, no voldria que resultés una mena de declaració de principis. Ja se'ns ha passat l'arròs dels manifestos. Mai no hem volgut tastar l'arròs de la mediatització, de la discussió sense suc ni bruc, de la farsa i la impostura, de l'escopinada sobre els nostres morts, això que alguns cadellots de poeta, aquells a qui anomenàvem poetastres quan eren més grans que nosaltres, fan encara per obrir-se pas a cops de colze, saludats impúdicament per alguna patum entusiasta. Ja no parlem de sepulcres i cementiris, no ens ha fet falta parlar de les cuixes corínties (o eren jòniques?) de les adolescents; ara per fi parlaran els versos, una mica més enfora que no havien fet abans.

Potser tindrem la sort de percebre, ni que sigui lleument, alguna traça d'aquells versos que dormen el son dels justos, als límits de cada mot en què ha mort un poema possible. És possible, però hem de tornar a la poesia feta carn, ànima, víscera: paraula a fi de comptes. A l'escola, que no s'acaba mai, d'aprendre a rimar escriure amb viure. D'aquesta tensió han sorgit els versos que trobareu a continuació.

Xavier López Vivancos

Sant Gregori, 10 de setembre de 2009